

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ την τριμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περυσμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

νότανε τὸ φέμα καὶ τὸ ἐγκλημα· ἐπειδὴ δὲ θέλησε τὴν ἀτίμωση, οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους, ἔλοι τους, δίχως καμμιά ἐξαίρεση, καὶ μαζῆ μ' αὐτούς, πῶς πρῶτα μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ἐκείνοι πὼς πρῶτα-πρῶτα εἶχανε νὰ κοιτάζουνε τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰ σφάλματα τῆς δικῆς τους τῆς ζωῆς, ἔλοι τους τὸν ἀπαρνήθηκαν, τὸν παρατήσανε, τὸ σκάσανε ἀπάνου στὴν πῶς στενόχωρη, στὴν πῶς τραγικὰ στιγμὴ τῆς δυστυχίας του.

Ντροπὴ καὶ καταφρόνια σ' αὐτούς τοὺς ἀναντρούς!

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅμως πῶς βρίσκονται σὲ τέτοιες περιστάσεις, δηλαδὴ σὲ κάθε διαζύγιο, σὲ κάθε ξεχώρισμα δυὸ ψυχῶν πὼς ἀγαπιῶνται καὶ χωρίζουνε, βρίσκονται καὶ καλοβελητάδες πὼς **διαλέγουνε**.

Αὐτὸ πᾶ νὰ πῆ ἔτοῦτο: ἔνω γλυκομιλᾶνε στὸν ἕναν ἀπ' τοὺς δυὸ συφοριασμένους λέγοντάς του λόγια τρυγониοῦ πὼς παραμιλάει, λόγια δίχως ἀλήθεια, λόγια πὼς χτυπᾶνε ἄσκημα στ' αὐτιά, ἀποχτοῦνε μαζῆ καὶ τὸ δικαίωμα, νὰ ἀδειάσουν ἀπὸ πάνου τους ὅλες τὶς ἀκαθαρσίες καὶ βρίξουνε καὶ κακογλωσσᾶν τὸν ἄλλο.

Αὐτὸ λένε **διάλεγμα**. **Διαλέξανε**.

Ἄ! τί φτωχές, τί ἄθλιες, τί κακομοίρικες πὼς εἶναι οἱ ψυχῆς τῶν ἀθρώπων. Δὲν ἔχουνε ἀρκετὸ ρευστὸ γιὰ δυὸ μαζῆ δυστυχίες, γιὰ δυὸ μεγάλες

συφορές. Ἐχουν ἀνάγκη, βλέπεις, νὰ διαλέξουνε οἱ μικροψυχούλες τους. Ἡ εὐτυχία τους καὶ ἡ χαρὰ τους εἶναι νὰ κουβαλοῦν ἐδῶ τὶς κολακειές τους καὶ νὰ ξερνᾶν ἐκεῖ τὶς βρώμες τους.

Κι αὐτοὶ εἶν' ἀπ' τοὺς καλύτερους. Οἱ ἄλλοι εἶναι κι ἂν εἶναι.

Οἱ μεγάλες κρίσεις ξεσκεπάζουνε ἀμέσως τὸν ἄγγελο μέσα στὸ ἀνώτερον ὄν, καθὼς καὶ τὸ χτήνος μέσα στὸ κατώτερο. Ἄ! πόσο ὁ καλὸς κι ὁ μεγάλος, κι ὁ ἄθρῳπος πὼς ξέρει ποῖο εἶναι τὸ χρέος του, τοῦ ἀρέσουνε αὐτὰ τὰ θεάματα, ἴσως κι ἀπὸ ἐγωϊσμό, τὸ κάτου κάτου, ἴσως κι ἀπὸ περηφάνεια, γιὰτὶ νοιώθει μιὰ μεγάλη εὐχαρίστηση καταλαβαίνοντας πῶς αὐτὸς στέκεται πῶς ψηλὰ ἀπὸ τὸ χτήνος.

Κι ὁ ψυχολόγος βρίσκει κι αὐτὸς δουλειὰ κι ὠφελιέται. Πάντα τὸ βᾶθος τῆς φύσης τοῦ ἀθρώπου, εἴτε σὲ τραγικὰ εἴτε σὲ κωμικὰ περίσταση, παραδίνεται μ' ἀπλότητα.

Πάρτε αὐτὸν ἀπελπισμένο, πὼς παράτησε τὴ γυναίκα του, τὸ σπῆτι του. Βέβαια δὲν ἔχει ἀμφιβολία πῶς εἶναι ἀναγκαῖα, κ' εἶναι ἠθικὴ ἡ πράξη του. Ἄλλὰ ἔλα πὼς ἀγαπάει. Ὁ πόνος τόνε σφίγγει. Κλαίει, ἀναστενάζει. Πάει νὰ ὑποκύψῃ, πάει νὰ γυρίσῃ πίσω σπῆτι του, γιὰτὶ ὅλα, ἀγάπη, στοργή, ἔρωτας, συνήθεια, ὅλα τόνε ξαναφωνάζουνε κεῖ κάτου, πρὸς τὴ σύζυγο, πρὸς τὰ παιδιὰ, πρὸς τὸ σπῆτι. Πάει νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸν καημὸ του. Ξέρει πῶς ἂν ὑπακούσῃ στὶς διάφορες φωνῆς τῆς καρδιάς του, θὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ ἀπὸ ἀδυναμία. Ἀγωνίζεται τὸ λοιπὸν, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια ψυχὴ πὼς νὰ εἶναι δίπλα του. Τὰ βράδια του, οἱ νύχτες του, οἱ μέρες του, ἡ μοναξιά του τόνε τρομάζου. Φωνάζει ἕνα φίλο του, ἕναν παλιὸ του καλὸ φίλο. Λέει μὲ τὸ νοῦ του πῶς αὐτὸς δὲ θὰ τὸν ἀφήσῃ σὲ τέτοια ἐπικίντανη μοναξιά. Αὐτὸς ὁ φίλος θὰ τόνε παρακαλέσῃ νὰ πάῃ σπῆτι του, πὼς εἶναι παντρεμένος· κι αὐτὸς μὲ τὴ γυναίκα του θὰ τοῦ βροῦνε τοῦ κακόμοιρου, μιὰ φορὰ πὼς τῷ φερε ἔτσι ἡ μοῖρα του, μιὰ γωνίτσα νὰ κάτῃ μαζῆ τους, μιὰ καρέκλα στὸ τραπέζι τους. Θὰ τὸ κἀνουν ἀπὸ ἐλεημοσύνη, θὰ τόνε σώσουνε, γιὰτὶ, τώρα αὐτὸς ὁ ἀθρῳπος εἶναι μονάχος του, ὁλομόναχος στὸν κόσμο.

Ἔρχεται ὁ φίλος. Ἀκούει. Συγκινιέται. Ἀποκρινεται μὲ λίγα λόγια στοργικὰ, θλιμμένα καὶ ἐπίσημα. Ὑστερα σηκώνεται, μιλάει λιγάκι ἀκόμα κοντὰ στὴ θύρα, καὶ τοῦ λέει ἀπάνου στὴ ἐμιλία πῶς προχτὲς ἡ τάδε ξακουσμένη καλλιτέχνηδα εἶχε δειπνήσει σπῆτι τους. Καὶ λέγοντας αὐτὰ, τοῦ σφίγγει τὸ χέρι ζωηρὰ. Αὐτὸ εἶναι κάτι τι. Ἄλλὰ θὰ σκέφτηκε, ὅπως εἶναι φανερό, πῶς αὐτὸς ὁ πανουκλια-